

RESSÒ DE LA PARAULA

Vetlleu: alerta amb la mentida

Ens sentim compromesos a caminar amb els ulls ben oberts, vigilants, tal com correspon a la dignitat de la persona humana i a les crides concretes de Jesús. Volem així superar el que anomenem «banalització de la vida», aquest ensopiment, aquesta evasió, aquest oblit interessat de la realitat, avui tan estès.

En concret, aspirem a tenir ulls capaços de descobrir el que és veritat i el que no ho és. Deixant de banda disquisicions sobre què significa «veritat», simplement aquí entenem per «veritable» el que és real. El problema és greu, encara que forma part d'aquests fets que cauen en el sac de la banalització i l'oblit.

Avui, aquest propòsit no resulta gens fàcil. No és fàcil, en primer lloc precisament, per la facilitat amb què es creen mons falsos. Les famoses «falses notícies», que embruten mons tan importants com la política, l'economia, el comerç

o l'opinió pública, no són més que un signe, un símptoma, de tot un estil de viure. El falsejament de la realitat, la dissimulació interessada, la mentida, semblen envair la vida. Tot sembla legítim amb la condició d'obtenir un bon resultat.

Aquest fet és molt seriós. El veiem relacionat amb un altre, que aparentment no hi té res a veure. Ens referim a la «instal·lació» de tanta gent en mons ficticis, falsejats, creats admirablement per la tècnica informàtica. És sorprenent comprovar fins a quin punt un gran nombre de persones viuen en el món dels jocs, de la informació manipulada, de la comunicació bàsicament anònima, en defi-

nitiva de la mal anomenada «realitat virtual». El més preocupant és que per a una gran massa de gent és més real aquesta «realitat virtual», que la realitat mateixa, pura i dura.

Sospitem que aquesta massa de gent ja no sabria distingir entre una realitat i l'altra. Sembla que tornem a aquella pregunta capciosa que ens feia un professor per a fer-nos pensar: «Vostè què creu: qui és més real, Cervantes o el Quixot?» Podríem respondre que eren dues formes de realitat. Però el problema avui és que no se sap fer aquesta distinció i que «allò virtual» arribi a suplantat el que és real.

Més encara: la qüestió és que allò virtual domina la realitat. La realitat és menjar, beure, pensar, emmalaltir, prendre decisions, parlar amb el veí, sentir emocions, pagar la hipoteca, votar, netejar, cobrar el sou, etc. Però res no s'escapa de la influència de la realitat virtual.

Com que aquesta realitat virtual és fruit de la tècnica, i aquesta alhora, amb tota la seva complexitat, es troba en mans del poder econòmic-ideològic, resulta que el poble pla i senzill està de fet sotmès a un règim d'esclavatge endormiscat i enganyat. No va trobar Jesús una altra manera de denominar l'enemic de la humanitat, sinó qualificar-lo de «pare de la mentida» (Jn 8,44).

No mana la veritat. Ja fa anys que els representants de la mentalitat postmoderna van proclamar l'anomenat «pensament feble», segons el qual no existeix la veritat objectiva, la veritat com a realitat en si mateixa, que tots hem de reconèixer per a comunicar-nos, dialogar i construir junts.

Per què no funciona el diàleg i la cooperació? En una societat endormiscada, on qualsevol cosa pot ser veritat o no, és impossible el diàleg, i menys encara la construcció entre tots d'un món més humà... Què significa més humà realment? No esperem que ens ho dicti la realitat virtual o el qui mani sobre aquesta.

Ens ho va dir Jesús: «Només la Veritat ens farà lliures» (Jn 8,32), desperts i clarividents.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La confiança, la fe en l'altre (i II)

Quan tot està en crisi, la confiança és l'únic motor de transformació. Si la confiança entra també en crisi, no hi haurà forma humana de superar-la. La confiança té un aire quixotesco, un fonament que transcendeix la raó; es basteix sobre una intuïció del cor i sobre el convenciment de què no tot està perdut. Ens ho hem de dir una i altra vegada, fins i tot quan no tinguem

raons objectives per seguir-nos-ho dient. Solament qui s'ho creu, es posa en camí.

Hi ha la confiança ingènua, pueril, que aposta per tot i per tothom, que es deixa ensarronar per les belles paraules, però hi ha la confiança que ha madurat a cops, que no s'entrega immediatament a qualsevol postor, que cerca arguments i raons. La confiança que ha assolit la maduresa

espiritual sempre està amenaçada per una nova traïció, tampoc no té certesa absoluta de les seves apostes. Confiar és creure i creure és esperar. Quan la confiança s'esgota, la vida esdevé un àrid infern, un escenari presidit per la vigilància i per la por.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Velad: atenció a la mentira

Nos sentimos comprometidos a caminar con los ojos bien abiertos, vigilantes, como corresponde a la dignidad de la persona humana y a las llamadas concretas de Jesús. Queremos así superar lo que denominamos «banalización de la vida», ese adormecimiento, esa evasión, ese olvido interesado de la realidad, hoy tan extendido.

En concreto, aspiramos a tener ojos capaces de descubrir lo que es verdad y lo que no lo es. Dejando a un lado disquisiciones sobre qué significa «verdad», simplemente aquí entendemos por «verdadero» lo que es real. El problema es grave, aunque forma parte de esos hechos que caen en el saco de la banalización y el olvido.

Hoy ese propósito no resulta nada fácil. No es fácil, en primer lugar precisamente, por la facilidad con que se crean mundos falsos. Las famosas «falsas noticias», que ensucian mundos tan importantes como la política, la economía, el comercio, o la opinión pública, no son más que un signo, un síntoma, de todo un estilo de vivir. El falseamiento de la realidad, el disimulo interesado, la mentira, parecen invadir la vida. Todo parece legítimo con tal de obtener un buen resultado.

Este hecho es muy serio. Lo vemos relacionado con otro, que aparentemente no tiene nada que ver con él. Nos referimos a la «instalación» de tanta gente en mundos ficticios, falseados, creados admirablemente por la técnica informática. Es sorprendente comprobar hasta qué punto un gran número de personas viven en el mundo de los juegos, de la información manipulada, de la comunicación básicamente anónima, en definitiva de la mal llamada «realidad virtual». Lo más preocupante es que para una gran masa de gente es más real esta «realidad virtual», que la realidad misma, pura y dura.

Sospechamos que esta masa de gente ya no sabría distinguir entre una y otra realidad. Parece que volvemos a aquella pregunta capciosa que nos hacía un profesor para hacernos pensar: «¿Usted qué cree: quién es más real, Cervantes o el Quijote?» Podíamos responder que eran dos formas de realidad. Pero el problema hoy es que no se sabe hacer esta distinción y que «lo virtual» llegue a suplantar lo real.

Más aún: la cuestión es que lo virtual domina la realidad. La realidad es comer, beber, pensar, enfermar, tomar decisiones, hablar con el vecino, sentir emociones, pagar la hipoteca, votar, limpiar, cobrar el sueldo, etc. Pero nada escapa a la influencia de la realidad virtual.

Como esta realidad virtual es fruto de la técnica, y ésta a su vez, con toda su complejidad, se halla en manos del poder económico-ideológico, resulta que el pueblo llano y sencillo está de hecho sometido a un régimen de esclavitud adormecida y engañada. No encontró Jesús otra manera de denominar al enemigo de la humanidad, sino calificarlo de «padre de la mentira» (Jn 8,44).

No manda la verdad. Ya hace años que los representantes de la mentalidad postmoderna proclamaron el llamado «pensamiento débil», según el cual no existe la verdad objetiva, la verdad como realidad en sí misma, que todos hemos de reconocer para comunicarnos, dialogar y construir juntos.

¿Por qué no funciona el diálogo y la cooperación? En una sociedad adormecida, donde cualquier cosa puede ser verdad o no, es imposible el diálogo, y menos aún la construcción entre todos de un mundo más humano... ¿Qué significa más humano realmente? No esperemos que nos lo dicte la realidad virtual o el que mande sobre ella.

Nos lo dijo Jesús: «Sólo la Verdad nos hará libres» (Jn 8,32), despiertos y clarividentes.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut

Aquesta convocatòria diocesana tindrà lloc el proper dissabte 23 de novembre, de les 10 a les 13.30 h a la Casa de l'Església. Com que enguany la Campanya del Malalt convida a reflexionar i a saber com intervenir per «acompanyar en la soledat», el programa se centrarà en aquesta temàtica, a través d'una ponència de la psicòloga Itziar Riera López de Aguilera, de l'Equip d'Atenció Psicosocial del Parc Sanitari Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat. També hi haurà una part més pràctica, en petits grups, a partir de la projecció d'alguns vídeos breus per captar què ajuda i què molesta en la relació amb els malalts. Per a més informació: salut@bisbatsantfeliu.cat

Trobada amb els consells d'economia de les parròquies

Un cop a l'any i abans de la celebració del Dia de l'Església Diocesana o Jornada de Germanor, la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat convoca els rectors i membres del Consell d'Economia de les 123 parròquies que hi fan part per informar de la gestió econòmica resultant de l'exercici anterior 2018. Aquest any va tenir lloc dimecres 30 d'octubre.

En aquesta trobada s'expliquen els ingressos obtinguts i les despeses suportades, que representen els recursos econòmics per desenvolupar la nostra tasca conjunta de bisbat i parròquies. Aquest requeriment d'informació ve demanat pel dret canònic, ja abans de les actuals exigències de la llei de transparència que es demanen per a totes les institucions.

A més d'aquesta rendició de comptes, en la proximitat a la Diada de Germanor, es va incidir en el missatge d'enguany: «Sense tu no hi ha present. Amb tu hi ha futur», subratllant expressament el sen-

tit de pertinença i corresponsabilitat per part de tot hom a l'hora d'assolir el sosteniment econòmic de l'Església, tant a nivell parroquial com diocesà. Es va mantenir també un diàleg fluid entre parròquies i Administració econòmica, que posa de manifest la relació subsidiària d'ajuda que existeix des del bisbat vers les diverses parròquies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

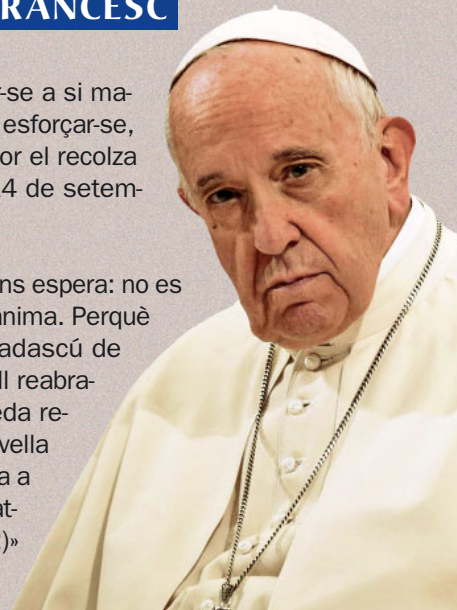
@Pontifex: «Com arribar a ser un bon cristià? La resposta és senzilla: cal fer, cadascú a la seva manera, allò que Jesús demana a les Benaurances» (9 de setembre).

@Pontifex: «L'esperança del món és Crist: el seu Evangeli és el ferment més potent de fraternitat, llibertat, justícia i pau per a tots els pobles» (11 de setembre).

@Pontifex: «El deixeble de Jesús, si vol créixer en la seva amistat, no s'ha

de queixar o mirar-se a si mateix. Ha d'actuar i esforçar-se, segur que el Senyor el recolza i l'acompanya» (14 de setembre).

@Pontifex: «Déu ens espera: no es cansa, no es desanima. Perquè som nosaltres, cadascú de nosaltres aquell fill rebrat, aquella moneda retrobada, aquella ovella acariciada i tornada a posar sobre l'espatlla (cf. Lc 15,1-32)» (15 de setembre).

Val la pena arriscar la vida per Crist

Això és una veritat com una catedral. I per això, perquè és cert, és el lema de la Cadena de Pregària per les Vocacions que estem vivint en aquest mes de novembre, una iniciativa ja consolidada a les deu diòcesis amb seu a Catalunya.

L'Oriol i l'Andrea

Val la pena. Això diuen l'Andrea i l'Oriol, matrimoni jove que des del 15 d'octubre estan a Honduras com a missioners laics: «Responem a una crida de Déu oferint la nostra vida com a servei complert i gratuït als al-

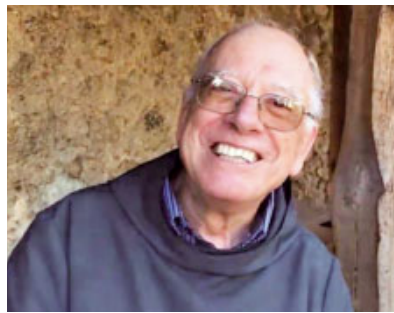
tres, en especial als joves en situació de pobresa... Ens sentim cridats a compartir la vida, a estimar i a acompanyar.»

Mn. Juan Antonio Vargas

«Val la pena arriscar la vida pel Senyor perquè Ell és un valor segur», diu Mn. Juan Antonio Vargas, fill de Pallejà i rector de les parròquies de Begues, Olesa de Bonesvalls i Torrelles de Llobregat. I afegeix: «No entenc la meua vida si no és com a capellà. El Senyor em consola i en dona l'alegria.»

També val la pena la vida monàstica? Sí. Ho diu el molinenc P. Jaume

P. Jaume Gabarró

Gabarró, monjo cistercenc a la comunitat de Solius: «El sentit de la vida monàstica és Déu, és donar testimoni de la seva amistat des de l'Evangeli i la pregària. És una vida molt fecunda i molt rica.»

Vols saber què més diuen aquests testimonis? Per què, segons ells, val la pena arriscar la vida per Crist? Entra a *youtube* a través del codi QR o posant <http://bit.ly/2qrrAgF> al teu navegador.

III Jornada Mundial dels Pobres

Avui, 17 de novembre, se celebra la III Jornada Mundial dels Pobres amb el lema «L'esperança dels pobres no es veurà defraudada» (Sl 9,19). Les paraules d'aquest verset dels Salms, segons el papa Francesc en el seu missatge per a la jornada, són de gran actualitat: «Expressen una veritat profunda que la fe aconsegueix imprimir sobretot en el cor dels més pobres i humils: tornar l'esperança perduda a causa de la injustícia, el patiment i la precarietat de la vida.»

«De vegades —recorda el Sant Pare— cal poca cosa per tornar l'esperança: n'hi ha prou amb aturar-se, somriure, escoltar. Per un dia, deixem de banda les estadístiques; els pobres no són números als quals es pot recórrer per vanagloriar-se amb obres i projectes. Els pobres són persones a les quals cal anar a trobar: són joves i ancians sols, als qui es pot convidar a entrar a casa per compartir un àpat; homes, dones i nens que esperen una paraula d'amistat. Els pobres ens salven perquè ens permeten trobar el rostre de Jesucrist.»

El 9, 19 i 29 novembre, preguem per les vocacions

Aquestes són els dies assignats a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat per a pregar per les vocacions, en cadena amb les altres diòcesis. No saps com fer-ho? Vols idees, recursos, pregàries...?

Ho trobes tot a cadenadepregaria.cat

► **Ritu d'ingrés al catecumenat.** El proper diumenge 24 novembre, un grup d'adults de les parròquies de Sant Miquel de Molins de Rei, Santa Maria de Castelldefels, Mare de Déu de Montserrat de Viladecans i Sant Joan Baptista de Sant Joan Despí, participaran al ritu d'ingrés al catecumenat, com a primer pas en el seu itinerari baptismal. La celebració tindrà lloc a la Casa de l'Església, amb una catequesi inicial sobre la fe a les 17 h, que rebran els catecúmens i els seus padrins i, a continuació, una celebració de la Paraula, presidida pel

bisbe Agustí, en el marc de la qual es realitzarà aquest ritu d'ingrés.

► **Recessos Aixeca't.** En aquest curs hi haurà dues versions d'aquests recessos, organitzats pel rector de la Parròquia de Santa Margarida del Penedès (Santa Margarida i els Monjos) i altres parròquies, Mn. Valentí Alonso:

—L'opció «d'aprofundiment» manté el format habitual dels anys anteriors, alternant una breu exposició del tema del recés i deixant un temps de silenci per a la meditació personal. El proper serà el 21 de desembre.

—L'opció «d'iniciació» està pensada per a aquelles persones que no han fet un temps de recés i que els costa fer silenci i començar a meditar i reflexionar. El proper serà el 14 de desembre.

Les dues modalitats es realitzen en dissabte, de 10.30 a 13.30 h, al monestir de la Mare de Déu del Carme (Carmelites de clausura), de Vilafranca del Penedès, carretera de Sant Martí Sarroca. No cal avisar, només cal ser puntuals. Per a més informació: Mn. Valentí (t. 938 980 051).

AGENDA

► **Reunió d'arxiprestes.** Dijous 21 de novembre, de les 11 hores fins després de dinar, el bisbe Agustí es reuneix a la Casa de l'Església amb els arxiprestes dels cinc arxiprestats de la Vicaria del Llobregat.

► **Recés d'Advent per a joves.** Diumenge 1 de desembre de 2019. De 17 a 20 h, a la Parròquia de Santa Maria de Piera.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / Sl 118 / Lc 18,35-43]. Dedicació de les basíliques de sant Pere i sant Pau, apòstols, a Roma; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.; santa Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

19. ■ Dimarts [2M 6,18-31 / Sl 3 / Lc 19,1-10]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC); santa Matilde, verge monja cistercenca.

20. ■ Dimecres [2M 7,1.20-31 / Sl 16 / Lc 19,11-28]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beates Isabel Ferrer i Sabrià

i companyes, verges i màrtirs. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dijous [1M 2,15-29 / Sl 49 / Lc 19,41-44]. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honorí, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. ■ Divendres [1M 4,36-37.52-59 / Sl: 1Cr 29,10-12 / Lc 19,45-48]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentalistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Dissabte [1M 6,1-13 / Sl 9 / Lc 20,27-40]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prevere jesuïta i mr.

24. □ Diumenge vinent, Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el Món (lit. hores: 2a setm.) [2S 5,1-33 / Sl 121 / Col 1,12-20 / Lc 23,35-43]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (S. III); santa Fermina, vg. i mr.

Diuenge XXXIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Preocupar-nos per la fi del món?

Adesiara van sorgint sovint persones que ens anuncien la imminència de la fi del món. Però Jesús ens adverteix: *No us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: Soc jo, i també: Ja arriba el moment. Deixeu-los estar; no hi aneu amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. No hi ha cap senyal clar de la fi del món; no és un tema que ens hagi de preocupar. En canvi Jesús diu (abans): Se us enduran detinguts, us perseguiran us conduiran a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà ocasió de donar testimoni. Això és el fonamental: donar testimoni davant tribunals i governadors. Jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa: per tant, no hem de tenir cap mena de por, sinó una gran constància: No es podrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida. Aquesta ha de ser la nostra preocupació: la confiança, l'esperança, i molta valentia en el testimoniatge de Crist.*

També a la confiança ens convidava la primera lectura: *Vindrà aquell dia abrasador com una forn. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija. Però per a vosaltres que venerau el meu nom, sortirà el sol de la felicitat i els seus raigs seran saludables.*

Del que es tracta, doncs, és de ser fidels, de vetllar, de seguir entre altres coses allò que diu sant Pau: *A ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia, per a no afeixugar ningú dels vostres. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: Qui no vulgui treballar, que no mengi. Alguns de vosaltres a més de no treballar, es posen on no els demanen. Cal, doncs, vetllar, treballar, donar testimoni de Crist, i esperar la fi del món amb gran esperança i confiança i no perdre el temps (ni fer-lo perdre als altres) en especulacions absurdes i inútils.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abrasador com una forn. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venerau el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al so de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengin.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: «Soc jo», i també: «Ja arriba el moment.» Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es podrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 3,19-20a)

He aquí que llega el día, ardiente como un horno, en el que todos los orgullosos y malhechores serán como paja; los consumirá el día que está llegando, dice el Señor del universo, y no les dejará ni copa ni raíz. Pero a vosotros, los que teméis mi nombre, os iluminará un sol de justicia y hallaréis salud a su sombra.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamad al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplauden los ríos, / aclamen los montes. R.

Al Señor, que llega / para regir la tierra. R.

Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis vosotros cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: No vivimos entre vosotros sin trabajar, no comimos de balde el pan de nadie, sino que, con cansancio y fatiga, día y noche, trabajamos a fin de no ser una carga para ninguno de vosotros. No porque no tuviéramos derecho, sino para daros en nosotros un modelo que imitar. Además, cuando estábamos entre vosotros, os mandábamos que, si alguno no quiere trabajar, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven desordenadamente, sin trabajar, antes bien metiéndose en todo. A esos les mandamos y exhortamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con sosiego para comer su propio pan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, como algunos hablaban del templo, de lo bellamente adornado que estaba con piedra de calidad y exvotos, Jesús les dijo: «Esto que contempláis, llegarán días en que no quedará piedra sobre piedra que no sea destruida». Ellos le preguntaron: «Maestro, ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo eso está para suceder?». Él dijo: «Mirad que nadie os engañe. Porque muchos vendrán en mi nombre diciendo: «Yo soy», o bien: «Está llegando el tiempo»; no vagáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque es necesario que eso ocurra primero, pero el fin no será enseguida». Entonces les decía: «Se alzarán pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países, hambres y pestes. Habrá también fenómenos espantosos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a las cárceles, y haciéndoos comparecer ante reyes y gobernadores, por causa de mi nombre. Esto os servirá de ocasión para dar testimonio. Por ello, meteos bien en la cabeza que no tenéis que preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os entregarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán a causa de mi nombre. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»